

GENÇLİK İŞÇİLEŞİYOR

Aydınlık Gazetesi, 27 Eylül 2014

Yıldırım Koç

Türkiye genç bir nüfusa sahip. 15-24 yaş grubunu “genç” olarak nitelendirirsek, 2013 yılında, 76,7 milyonluk nüfusumuzun 6,5 milyonu 15-19 yaş grubunda, 6,2 milyonu 20-24 yaş grubunda.

“Genç” dediğimizde kastedilen bu 12,7 milyonluk kitle.

Bu genç nüfusun önemli bir bölümü gelir getirici bir işte çalışıyor. Bir kısmı ücretli, bir kısmı işveren, bir kısmı kendi hesabına çalışan kişi, bir bölümü de ücretsiz aile çalışanı.

GENÇLER İŞÇİLEŞİYOR.

Tarım dışı sektörlerde gelir getirici bir işte çalışan gençlerin yüzde 90,6’sı ücretli; diğer bir deyişle, geçimini işgücünü satarak kazanan insan; yani işçi sınıfının parçası. Çalışan gençlerin yüzde 91’i işçi sınıfı saflarında.

Geçen yıl Haziran başkaldırısında eylemlere katılan gençler ya öğrenci, ya işsiz, ya da işçi sınıfının mensuplarıydı.

Gençlerin çalıştığı işyerleri öyle genellikle zannedildiği gibi birkaç kişinin istihdam edildiği küçük işyerleri de değil. Gençlerin yüzde 34,2’si, 1-9 kişinin çalıştığı, yüzde 14,2’si 10-24 kişinin çalıştığı, yüzde 51,6’sı da 25 ve daha fazla kişinin çalıştığı işyerlerinde çalışıyor.

Gençler arasında işsizlik de yaygın. 2013 yılında resmi verilere göre genel işsizlik oranı yüzde 9,7 iken, gençler arasında işsizlik oranı yüzde 18,7 idi. Tarım dışı sektörlerde gençler arasında işsizlik oranı yüzde 22,0 düzeyine ulaşmış. İş aramayan işsizler de dikkate alındığında, bu oranlar yaklaşık iki katına çıkıyor.

Diğer taraftan, gençlerin örgün eğitim düzeyi de sürekli olarak yükseliyor ve plansız-programsız açılan üniversiteler nedeniyle (ve sayesinde) genel işsizlik oranı düşürülürken, üniversite diplomalı işsizlerin sayısı hızla yükseliyor. Üniversite mezunlarından iş bulabilenlerin de çok büyük bölümü eğitim gördükleri alanın dışında çalışıyor; diğer bir deyişle, hızla yaygınlaşan bir “eksik istihdam” söz konusu.

ÜNİVERSİTE DİPLOMASI ARTIK CAN SİMİDİ DEĞİL.

Cumhuriyetin ilk 3-4 kuşağı, hızla gelişen ülkede gereksinim duyulan vasıflı işgücünün karşılanması avantajını yaşadı. Bir dönem ortaokul diploması, daha sonraki dönemde lise diploması, 1970’li ve hatta 1980’li yıllarda da üniversite diploması, kişinin hayatını kurtaran can simidiydi.

Üniversite diplomasının can simidi olduğu dönemler çoktan geride kaldı.

Gençlerin giderek artan bölümü işçi sınıfının saflarına katılıyor.

İşçi sınıfına katılan gençler (ve katılacak olan özellikle 5,5 milyon üniversite ve yüksek okul öğrencisi), giderek yoğunlaşan sorunların çözümünün diplomadan değil, örgütlü mücadeleden geçtiğini yavaş yavaş öğreniyor.

Ben 1969-1973 döneminde ODTÜ’de öğrenciydim. O yıllarda ancak beyni ve yüreği haksızlıklara karşı olanlar toplumsal mücadeleye katılırdı; hayat mücadeleyi zorlamazdı. Üniversite öğrencilerinin büyük çoğunluğu, bir an önce okulu bitirip, Türkiye koşullarında onlara iyi bir gelecek sağlayacağına inandıkları üniversite diplomalarıyla çalışma hayatına atılma derdindeydi.

Günümüzün üniversite gençliği çok farklı. AKP, üniversite öğrencisi sayısını 2,5 katına çıkardı; ancak bu gençlerin bu düzende hayallerini gerçekleştirme umutları yok.

Türkiye tarihinde ilk kez, üniversite gençliğinin genç nüfus içinde önemli bir orana yükseldiği ve üniversite diplomasının “hayat kurtaramayacağı” bir dönem yaşıyoruz. Gençler bu gerçeği hayatın zorlukları içinde hayalkırıklıklarını yaşaya yaşaya öğrenecek.

Türkiye’de gençliğin mücadelesi artık beyin ve vicdan meselesinin ötesine geçiyor, **gençlerin kendi sınıf mücadelesine** dönüşüyor.